

člověka". Skrz jednotlivé perspektivy jsou do světa knihy vnášeny problémy současné. Anna (a nejen ona, protože řada postav se objevuje na více místech) je tak živoucí i ukázková.

Tato ambiciozní snaha je však kvůli své protichůdnosti nenaplnitelná. A tak ve výsledku drhne a skřípe. Jednotlivosti musí sloužit celkovému obrazu, proto jsou do značné míry ohýbány, obrušovány, přetvářeny. Šindelkovo výše zmíněné klady se podrobují diktátu plánu, což občas jde proti tomu, co autor umí. Vede to například k otrockému dopovidání, jako v povídce *Růst krystalu*, který by Rodaw z Knihánkovajistě docenila, protože víc uzavřený již snad ani být nemůže. Autor, pro kterého je přiznacný náznak, symbolika najednou dopoví osudy hrdinů div ne do dvacátého kolene. Stejně tak protichůdně působí vševedoucnost a přemoudřelost typická třeba pro povídku *Kopie*, vytvářet modelové příklady a zároveň je oživovat detailem

Šindelkovi nejde, jak příklad, tak postřeh zůstávají jaksi v půli cesty. Modelové a živočišné se vzájemně neprolínají, ale podráží si nohy. I přesto Šindelka občas uchvátí. Například v povídce *Štafeta*, jež neztrácí na naléhavosti bez znalosti celku a již osobně řadím k nejzajímavějším textům loňského roku. Ve Štafetě se však objevuje přesně to, v čem si je autor jistý a co, alespoň dle svých vyjádření, chtěl posunout dál, tedy: přesnost postřehů, volba slov, silné drama rozehrané de facto z ničeho. Nic víc. Na textu si užívám pocit, že tato miniatura se nikomu a ničemu nepodřizuje. Mapa Anny zkrátka ztrácí tam, kde si autor myslí, že se svým psaním posunuje mimo dobré známé.

Tomáš Čada
autor je redaktorem Literárně-
-kulturního časopisu *Haluze*

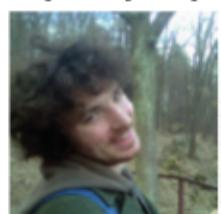

Foto: archiv autora

Petr Stančík: Vraždy, erotika, mystično. Vše v jedné knize

Mlýn na mumie
Petr Stančík
Druhé město 2014, 400 stran

Petr Stančík napsal v loňském roce knihu, s níž se zařadil mezi nejzajímavější české autory současnosti. Jeho román je poctou brakové literatuře, ale i samotné matičce stověžaté - Praze. Autor dříve publikující pod pseudonymem Odillo Stradický ze Strdic si pro svůj nejnovější text vybral poměrně složitý název, nicméně již tímto dokaže zaujmout. *Mlýn na mumie, aneb převratné odhalení komisaře Durmana* je románem plným bizarních vražd, erotiky, mystična a v neposlední řadě autorovi vlastní nadsázky.

Děj se vraci do roku 1866, těsně před Prusko-rakouskou válku. Stančík míší čistou fabulaci, historické reálie

a až encyklopedickou znalost Prahy dané doby. Přimíchal do něho však také plno metafor a odkazů.

Kniha je orámovaná jednoticím příběhem komisaře Durmana, jenž vyšetřuje řádění prvního sériového vraha v českých zemích. S případem mu pomáhá jeho přítel, soukromý detektiv, Egon Alter a celé vyšetřování se naopak snaží zhatit kolega z pražské kriminálky Hnuy.

Jelikož se mu vraha nedáří vypátrat, je vyslan ke konzultaci a odborné pomoci za kolegy do Paříže, kde mají se sériovými vrahými více zkušeností. Ty sbírá komisař hlavně během návštěv pařížských bordelů, z nichž přiveze pro české nevěstky novinku v podobě orálního sexu.

To ale není zdaleka vše. Stančík na sebe vrství přesná historická fakta, která méně či více ovlivní příběh komisaře Durmana. V rámci vyprávění Durman pomáhá rakouskému císaři, potažmo Praze, oddalit začátek a poté naopak následky Prusko-rakouské války, seznámí se s Janem Nerudou i jeho silícím antisemitismem, na vlastní oči uvidí premiéru opery *Branibori* v Čechách a následně povečeří s Bedřichem Smetanou nebo se utká v šermu se zakladatelem Sokola Miroslavem Tyršem.